

jestliže žal. úřad své rozhodnutí založil na výpovědích slyšených svědků. Námitka, že se žal. úřad v daném případě neměl omezit na výslech těchto svědků a že měl ještě zjišťovati také okolnosti jiné, zejména zda učeň byl přihlášen u nem. pojišťovny, byla by relevantní jen tenkrát, kdyby negativní výsledek tohoto důkazu byl způsobilý zvrátiti tvrzení, že zde učební poměr skutečně trval. Jestliže však, jak již svrchu uvedeno, jest opominutí takové přihlášky pro vznik a trvání učňovského poměru nerozhodné, nelze dovozovati vadnost řízení ani z té okolnosti, že žal. úřad v tomto směru šetření nekonal.

Pokud snad v poukazu stížnosti, že výrok žal. úřadu je založen jenom na tvrzení »zúčastněných« osob, mohla by býti spatřována námitka, že šlo o svědky nevěrohodné, byla by námitka taková bezdůvodná proto, že společenstvo ani ve stížnosti k tomuto soudu podané, ani během správního řízení žádné důvody nevěrohodnosti těchto svědků neuvedlo.

Zbývá tedy jen námitka, že žal. úřad neměl uvěřiti výpovědím oněch zúčastněných svědků, kdyžť proti pravdivosti jejich tvrzení svědčily okolnosti, na něž společenstvo již během řízení poukázalo, že totiž Lucvík F. ohlásil společenstvu přijetí svého syna do učení teprve po 3 letech, že se synem neuzavřel písemnou smlouvu učební a že ho nepřihlásil k nem. pojištění. Leč nehledě k tomu, že tu jde vesměs o okolnosti pro zjištění sporné skutečnosti nerozhodné, mohl by nss volné hodnocení průvodů žal. úřadu ve smyslu § 6 zákona o nss č. 164/1937 Sb. přezkoumati jen v tom směru, zda není zřejmě nelogické. Leč závadu takovou tento soud v uvedeném hodnocení žal. úřadu nalézt nemohl.

Č. 13. 021.

Policejní věci: Patent z 10. září 1773 č. 1520 Sb. josef. zákonů o sbírání peněžitých darů je dosud platnou právní normou.

(Nález z 19. října 1937 č. 7025/35-5.)

V ě c: Karel C. a Bedřich Sch. ve Vroutku proti rozh. zem. úřadu v Praze z 5. září 1935 o nedovolené sbírce peněžních příspěvků.

V ý r o k: S t í ž n o s t i s e z a m í t a j í.

D ů v o d y: Nálezem okr. úřadu v Podbořanech z 15. července 1935 byli st-lé uznáni vinnými, že 5. května 1935 u příležitosti voličské schůze strany »Sudetendeutsche Partei« bez povolení prováděli sbírku dobrovolných peněžitých darů, čímž se dopustili přestupku patentu z 10. září 1773 č. 1520 Sb. josef. zákonů. Za to uložena byla jim podle min. nař. z 30. září 1857 č. 198 ř. z. pokuta po 100 Kč, v případě nedobytnosti trest vězení v trvání 10 dnů.

Odvolání byla zamítnuta nař. rozhodnutím.

Rozhoduje o stížnostech podaných do tohoto rozhodnutí, uvažoval nss takto: —

Stížnosti namítají, že dary, které měly býti pozastaveným způsobem získány, měly býti vynaloženy na podporu místních nezaměstnaných a

že tedy věc náležela do působnosti obce, a vytýkají jako vadu, že nebylo zjištěno, zdali obec sbírku nepovolila nebo dokonce nedala k ní podnět. Na námitky podstatně stejné, vnesené již v odvoláních, poukázal žal. úřad na jasné ustanovení § 32 lit. a) odd. B min. nař. z 19. ledna 1853 č. 10 ř. z. a nař. min. vnitř. z 30. srpna 1868 č. 123 ř. z. Proti tomu stížnosti namítají, že nelze se těchto nařízení dovolávat, poněvadž panující hospodářskou situací jistě již pozbyla účinnosti. K tomu je podotknouti, že právní předpisy, pokud snad v některém určitém případě platnost při jejich vydání nebyla výslovně na určitou dobu omezena, pozbývají své účinnosti jen, byly-li pozdějším předpisem právním výslovně zrušeny. Že by se tak bylo stalo, st-lé netvrdí a nss neshledal. Uvedené předpisy se staly proto podle zákona č. 11/1918 Sb. součástí právní soustavy Československé republiky, a mohl tedy žal. úřad právem k nim poukázati.

Stížnosti se dovolávají také ustanovení § 23 chudinského zákona českého na doklad svého stanoviska, že povolování sbírek ve prospěch místních nezaměstnaných spadá do příslušnosti obcí. Čini tak však neprávem, neboť jestliže tímto předpisem bylo obcím uloženo, aby se staraly o získání prostředků k podpoře chudých, nebylo jim tím ještě propůjčeno právo, aby dávaly jiným osobám povolení k pořádání sbírek příspěvků. —

Dále se stížnosti dovolávají jakéhosi obyčejového práva, které prý pozůstává v tom, že všechny politické strany často ve svých schůzích provádějí sbírky pro své členy, kteří jsou bez zaměstnání. K tomu je podotknouti, že pro posouzení určitého případu nemá významu, jestliže snad v jiných případech se postupovalo jinak, když je tu předpis, který konání sbírek bez povolení zakazuje. Mínil-li tu stížnosti, že platnost patentu z r. 1773 a min. nař. č. 10/1853 ř. z. a č. 123/1868 ř. z. byla zrušena právem obyčejovým, které se v té věci vyvinulo, nemusil nss se obíratí otázkou, zdali se tak stalo či státi mohlo, neboť st-lé se ve svých stížnostech omezují na prosté tvrzení, že se takové právo obyčejové vyvinulo, aniž je nějak prokazují, jak jsou k tomu povinni.

Konečně se obracejí stížnosti proti výměře trestu, který byl st-lům uložen. K tomu poznamenal žal. úřad, že trest byl vyměřen v mezích zákonné sazby a je přiměřený závažnosti provinění a všem okolnostem případu. Výměru trestu může nss přezkoumati toliko potud, zda žal. úřad nevybočil z mezí zákonem určených. To však se nestalo, a je tudíž i tato námitka bezdůvodná. —

Č. 13.022.

Pojišťovací právo: * Ustanovení stanov zapsané pojišťovny pomocné (§ 29 zákona č. 221/1924 Sb. ve znění zákona č. 184/1928 Sb.), dle něhož o přijetí přihlášky rozhoduje tato pojišťovna, neodporuje zákonu.

(Nález z 20. října 1937 č. 5062/35-4.)

V ě c: Jan Z. ve Lhotě u Červeného Kostelce a spol. (adv. Dr. Jiří Branžovský z Prahy) proti rozh. zem. úřadu v Praze z 6. a 12. června